

Döme Barbara

ÖRÖKSÉG

Juci néni, keljen fel, az istenit, és írja alá a végrendeletet! Nem adhatja be a kulcsot pont most! Két vállánál fogva rázom a hófehér, hideg öregasszonyt, aztán lerogyok az ágy mellé. Fél órán át mozdulatlanul bámulom az élettelen testet, csak azután hívom a mentőket. Egy, kettő, három, nyom, egy, kettő, három, nyom, üvöltöm a telefonba, miközben a fotelban ülök, és eszem ágában sincs újraéleszteni Juci nénit. Van már szívhang?, kérdi a mentős a telefonvonal túloldaláról. Ha nincs, próbálja ismét a szívmasszázst, indulunk! Jó, mondom, aztán az előbbinél is hangosabban számolok, és még kényelmesebben bevackolom magam a fotelban.

Már tegnap tudtam, hogy nem húzza sokáig. Egyre többet jajgatott, meg nyögött, pisilni sem tudott. Kihívtam az orvost, azt mondta, napok telhetnek el ebben az állapotban, talán egy hét is lesz, mire meghal. Adott morfiumot, és javasolta, hívjak papot.

Egy éve ápolom Juci nénit. A villamoson találkoztunk. Mindketten a Moszkva téren szálltunk fel. Megkérdezte, tudok-e valakit, aki vezetné a háztartását, mert egyre gyengébb és senkije sincs. Végzett ápolónőre gondoltam, mondta, tudnék neki havi kétszázezeret fizetni. Rögtön kombinálni kezdtem: kilépek a kisboltból, és elszegődöm a vén spinéhez. Úgy is ki akarnak rúgni, rájöttek, hogy lenyúltam a pénzt a kasszából. Persze tagadtam, de jobb, ha lépek, mielőtt rám küldik a rendőrséget. Mondom az öreglánynak, ápolónő vagyok, ha nem hiszi, megmutatom a bizonyítványomat. Mosolygott, nem kell, lelkem, hiszek magának, azért is szólítottam meg, mert olyan rendes, becsületes lánynak látszik. Na, ezt is megúsztam, legalább nem kell iratokat hamisítanom. Megadta a címét, egy hét múlva munkába álltam. Az albérletemet felmondtam, a vidéki villába költöztem.

Tegnap egész nap azon morfondíroztam, hogy szerezhetném meg az öreglány vagyonát. Nekem az jár, féléve cserélem alatta a szaros pelenkát, tűröm a sértegetéseit. A múltkor is azt mondja: szerinte nem vagyok végzett ápolónő, mert ha az lennék, nem vizet itattam volna vele, amikor majdnem megfulladt a pirulától, hanem alkalmazom a

Heimlich-fogást. Persze, visszavágtam, hagyjon már békén, mit ért ő az egészségüggyhöz, még jó, hogy nem kér tőlem mindjárt orvosi diplomát azért a szaros kétszázezer forintért. Szóval, tegnap, miután hosszasan törtem a fejem és láttam, nagyon odavan, elé álltam és azt mondtam, nekem természetfeletti képességeim vannak, az angyalok segítségével gyógyítani tudok, és ha rám hagyná a villát, megszabadítanám a szenvedéseitől. Juci néni mindig hitt a természetfeletti dolgokban, sokszor fizetett természetgyógyászoknak, jósoknak, még táltoshoz is elment szenteltvízért, amikor rejtélyes kiütések árasztották el a testét. Tegnap ráadásul már annyira rosszul volt, hogy mindenbe belement volna, a rengeteg morfiumtól azt sem tudta, mire bólint rá. Későre járt, mire megfogalmaztam a végrendeletet. Az interneten találtam mintapéldányt, azt szerkesztettem át. Mire bevitettem neki, hogy írja alá, elaludt. Jobb, ha nem ébresztem fel, gondoltam, még végigjajgatja nekem az egész éjszakát. Majd reggel aláíratom vele, talán még kábább lesz az újabb adag morfiumtól. Lefeküdtem a szomszéd szobában, reggelig aludtam. Kilenckor szokatlan csendre ébredtem. Meghalt, gondoltam, de amíg megtettem azt a pár lépést a két szoba között, végig azt mantráztam, éljen, hogy alá tudja írni a végrendeletet. A dokumentumban az szerepelt, hogy Juci néni, mivel senkije nincs és nagyon hálás nekem az elmúlt egy esztendőért, mindent rám hagy. A villát, a pénzt, az autót, nyaralót, mindent. A pénznél kicsit elakadtam, mert nem tudtam, mennyi megtakarítása lehet, próbáltam úgy fogalmazni, ne legyen gyanús. Hogy volt-e lelkiismeret-furdalásom azért, amit tettem? Egy csepp sem! Megloptam? Nem hinném! Örökös híján szálljon az államra a vagyon, miközben az utóbbi tizenkét hónapban megdolgoztam érte?! Csak hetente egyszer buliztam, fél napnál tovább nem maradtam ágyban még másnaposan sem és legtöbbször felkeltem, ha az öregasszony rosszul érezte magát.

Szóval, miután ma reggel felébredtem és átsétáltam Juci néni szobájába, láttam, egyik karja lelóg az ágyról. Bámultam, ahogy az ujjai a szőnyegre mutatnak. A Bibliája a földön volt, nyitva. Pedig az este mellé tettem, így szeretett aludni. A Jóisten így még közelebb van hozzám, mondogatta, én meg röhögtem rajta, miért lenne közelebb hozzá bárki egy könyvtől, aki egyébként sem létezik. Ahogy néztem a lelógó kezet, egyre inkább úgy éreztem, nem véletlenül mutatnak az ujjai a Biblia felé. Felvettem a földről a Szentírást és a kinyitott oldal

legtetejét kezdtem olvasni. „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram, az ÚR –, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” Mintha valami megégette volna a kezemet. Eldobtam a könyvet, kurva anyád, ordítottam. Az öregasszony erre sem ébredt fel. Meg kell néznem, é-le még, hajtogattam magamban. Sosem láttam halottat, félttem tőlük, gyerekként rengeteg rémtörténetet hallottam visszatérő lelkekről. Sosem tanultam imádkozni, mégis a Miatyánkot kezdtem mantrázni. Juci nénitől annyiszor hallottam, hogy beégett az agyamba. Egészen közel léptem az ágyhoz, egy gyors mozdulattal az oldaláról a hátára fordítottam. A szája nyitva volt, de a szeme csukva. Hátraugrottam, ráléptem a Bibliára, alig tudtam megtartani magam, hogy rá ne essek Juci nénire. Átfutottam a szomszéd szobába, leültem a fotelba. Percekig semmi nem jutott eszembe. Aztán megint a Miatyánk pörgött az agyamban. Furcsa módon ettől egyre nyugodtabb lettem, megszűnt a remegésem, kitisztult az agyam. Megint eszembe jutott a végrendelet, hogy nincs hitelesítve. Aláírom én! De mi lesz, ha rájönnek, hamis. Arra gondoltam, csak akkor vehetik észre a csalást, ha ismerik Juci néni kézírását. El kell tüntetnem minden kézzel írott dolgot a villából! Vagy legalábbis azokat, amelyek szem előtt vannak. Tudtam, hogy az öregasszony minden papírját egy helyen tartotta, az iratos szekrényben, ahogy ő nevezte. Biztos voltam benne, könnyű dolgom lesz. Átmentem a nappaliba, nem volt bezárva a szekrény. Kinyitottam. Több doboznyi papír tornyosult benne. Maradj higgadt, hajtogattam, nem szabad mindent kidobni, mert az gyanús lesz! Mire mindent átnéztem, eltelt egy óra. Találtam néhány képeslapot, levelet és ott volt Juci néni saját kézjegyével ellátott személyi igazolványa is, amit a többi papírral együtt betettem a táskámba. Arra gondoltam, ezeket később majd elégetem valahol, messze a háztól. Miután végeztem az iratos szekrény kipakolásával, benéztem az ágyneműs fiókba, az öregasszony időnként ott dugdosta a pénzét. Kipakoltam a huzatokat, pénzre nem bukkantam, de találtam egy borítékot. Végrendelet 2016-ból és egy levél. Juci néni leírta: néhány hónappal korábban megtalálta örökbeadott lányát, így mindenét ráhagyja. Azt is lejegyezte, gyermekét nem kereste fel, félt, hogy haragudna rá, amiért eldobta magától, a végakarataról is csak halála után szabad őt értesíteni. Miközben a levelet olvastam, úgy kalimpált a szívem, mint egy légalapács. Leültem, próbáltam megnyugodni. Ha széttépem a levelet,

senki nem tudja meg, hogy létezett. Juci néni teljesen hülye volt, hogy nem értesítette a lányát. De így mindene az enyém lesz! Legalább fél óráig ültem, mire lecsillapodott a kezem remegése. Elővettem a táskámban dugdosott, tegnap megírt végrendeletet. Magam elé terítettem, mellé raktam Juci néni személyiét és próbáltam lemásolni az aláírását. Legalább tízszer leírtam egy üres papírra, mire szinte tökéletesen hasonlítottak a betűk. Nem először csináltam ilyet, volt gyakorlatom a hamisításban. Végül aláírtam a végrendeletet. Néztam az A4-es papírt, arra gondoltam, ez igazi mestermunka, senki nem köthet bele. Tanúkat is hamisítottam a papírra, két ismerősömet, akiknek fejből tudtam a személyi számát. Miután az eredeti végrendeletet a levéllel együtt kis fecnikre szaggattam és eldugtam a táskámban, a hamisítványt betettem az iratos szekrénybe, majd bementem a hálósobába. Juci néni ugyanúgy feküdt az ágyon, ahogy hagytam. Nem lehet más, csakis halott, mondogattam magamban. A keze jéghideg volt. Hiába ráztam a két vállánál fogva, nem ébredt fel. A pulzusát sem éreztem. Semmi kétségem nem volt, vége. Leültem a fotelba, fél órán át bámultam, majd felhívtam a mentőket. Sírva mondtam a diszpécsernek, hogy a gondozottamat nem tudom felébreszteni. Telefonon keresztül utasítottak, hogyan csináljam az újraélesztést. S bár hangosan számoltam, eszem ágában nem volt hozzányúlni. Mire kiértek, már semmit nem tudtak tenni.

Órák óta bámulom a szürke, élettelen testet. Megszoktam a látványt, se félelem, se szánalom, se megbánás nincs bennem. Örömet sem érzek, pedig itt most már minden az enyém. A ház, a vagyon, többé nem kell szart takarítanom mások alól. Csengetnek, kinyitom az ajtót. Sok a munka, elnézést, hogy csak most értek ide, mondják a hullaszállítók. Megkérnek, nyissam ki a kétszárnyú ajtót, hogy behozhassák a tepsit. Azt a mindenit, itt aztán van gazdagság, mondja az egyik, szerencsések az örökösök. Görcsöl a gyomrom, hányinger tör rám, kiszaladok a mosdóba. Mire visszaérek, az öregasszonyt már betették a tepsibe, de még nem fedték le. Az egyik férfi biztat, köszönjek el tőle, mert elviszik. Miközben azon gondolkodom, mit illene mondanom, ami a hullaszállítóknak is tetszene, látom, hogy Juci néni keze felemelkedik és sovány ujjával felém mutat. Uram atyám, ez tudja, mit tettem, visszajött a halálból, hogy magával vigyen! Forog velem a világ, a falak egyre közelebb jönnek, mindjárt összenyomnak. Felkapom a

fotelban lévő táskámat, rohanok ki az ajtón, miközben ordítom, zárják már le azt a kurva tepsit, nem látják, hogy az öregasszony magával akar vinni!

Futok végig a kerten, elesek, elejtem a táskámat. Kinyílik. A darabokra tépett eredeti végrendelet darabkái beterítik a füvet. A szél játszadozni kezd velük, felrepülnek a levegőbe, majd aláhullnak, mindegyik pontosan rám.

Vízó II. (szitanyomat, 1991)